

Glej! Tam pri ognjišču je stala mati ter pripravljala večerjo. Ogenj je prasketal, in plamen se je dvigal okrog kotliča, ki je bil obešen nad njim. „Lojzek, glej, tu imam kolač! Pojdi, da ti ga dam,“ reče mati ter mu pomoli dobro pečen kolač, potrosen z rozinami.

Lojzek iztegne ročico. Mati ga prime zanjo, potegne k sebi in položi na klop.

„Ti paglavec, ti malopridni! Tako si mi varoval otroka! Bog ve, kaj bi se mu utegnilo zgoditi, da ga nisem odnesla iz naslanjača v posteljo.“

„Mama, nikoli več ne bom storil kaj takega. Odpustite, mama!“

Ali mama je že prijela za leskovko.

Lojzek je dobil kolač, kakršnega je zaslužil.

Gospodinja Ivanka.

Spisal *E. Gangl.*

Nikoli se ni zgodilo, da bi se Ivanka dolgočasila. Naravnost grdo se ji je zdelo, ako je videla otroke, ki so zdehali in se zvirali od dolgega časa. Ivanka je zdehala kvečjemu takrat, kadar je prihajal zaspanec. In to je bilo vselej zvečer, ko je vsak pošten človek zaspan in komaj čaka, da se spravi v posteljo.

Podnevi je imela Ivanka vedno dovolj opravila.

Imela je dobre starše in dobre sorodnike, ki so jo zalagali z raznovrstnimi igračkami, da se je z njimi razveseljevala in zabavala. In poleg takih igrač — kako bi ji moglo biti dolgočasno!

Dogodilo se je časih, da so prišle k njeni materi sosedne gospe. Tako-le popoldne so prihajale in so se pogovarjale in smejale. Mati jim je skuhala kave, pa so bile zgovorne in dobre volje, kar se je dalo.

Ivanko je vselej mikalo, da bi tudi sedla med gospe in povedala kakšno svojo, pol pametno — pol otročjo, kakor je pač vedela. A mama je ni pustila v tako odlično družbo, češ, da se to ne spodobi za otroka.

Res je, da se je Ivanki malo povetil nosek, a zaraditega vendar ni obupala.

„Ako ne marate zame, pa tudi jaz ne maram za vas,“ je dejala sama sebi in odšla daleč tam na konec hiše, kjer je imela sobico z vsemi svojimi igračkami. Tamkaj je navadno bivala njena stara mati, ki pa je takrat, ko so bile v hiši zbrane gospe, tudi šla med nje, da jih počasti in se izgovori.

Dolgo bi moral pripovedovati, ako bi hotel našteti vse tiste igrače, ki jih je imela Ivanka. Da so bile med njimi tudi punčke razne velikosti in različne lepote, si lahko misli vsak sam. Imela pa je tudi kar celo ognjišče z vso kuhinjsko opravo.

„Ako pijejo kavo one gospe tam v mamini sobi, zakaj bi je ne pila tudi jaz in pa ta gospoda, ki je zbrana pri meni?“

In da bi bila Ivanka bolj čestljiva gospodinja, si je pokrila glavo z belo avbo stare matere in na nos si je nateknila njena očala. Oboje ji je bilo sicer mnogo preveliko, a bila je videti čestljiva, kakor si je želela.

Potem je posedla okolo sebe kar po tleh svoje ljube znance in jim je skuhala kave ter jo nalila v skudelice, majhne in lične, naprstnikom enake. Sama je sedla med nje in jim je pripovedovala vse mogoče in nemogoče stvari, pol pametno in pol otročje, kakor je pač vedela.

Nič ji ni bilo žal, da ni smela med gospe. Sedaj je bila vsaj sama gospodinja, ki je imela prvo in zadnjo besedo.

Labodi.

*Po zeleni reki
plavajo labodi,
za goró sneženo
zlato solnce gre...*

*Tiho v mrak večerni
pojejo labodi —
pred jutranjo zoro
tja gredo za goro,*

*kjer vetriči lahni
so večerni kralji,
in kraljica mlada,
vsa v zeleni halji...*

Osojski.